

УНИВЕРЗИТЕТ УМЕТНОСТИ У БЕОГРАДУ
ФАКУЛТЕТ ПРИМЕЊЕНИХ УМЕТНОСТИ, БЕОГРАД
Краља Петра 4, Београд

КОМИСИЈИ ЗА ПИСАЊЕ ИЗВЕШТАЈА

ПРЕДМЕТ: приговор Звонка Б. Петковића
на мишљење Комисије за писање извештаја и предлог
за избор једног наставника у звању доцента
УМЕТНИЧКА/НАУЧНА ОБЛАСТ: *Дизајн ентеријера и намештаја*

Поштовани,

како сам на сајту Факултета примењених уметности из Београда, прочитао *ИЗВЕШТАЈ КОМИСИЈЕ О СПРОВОЂЕЊУ КОНКУРСА ЗА ИЗБОР НАСТАВНИКА*, за звање доцента, а за Уметничко/Научну област: Дизајн ентеријера и намештаја, искрено био сам у озбиљној недоумици да ли има смисла да се овим путем и обратим особама које су се у овом случају прихватиле да иза некаквог, "НАЗОВИМО" писанија ставе свој потпис. На самом почетку ћу се извинити младим колегама Биљани Бранковић, доценту Универзитета уметности у Београду, Факултета примењених уметности у Београду, као и младом колеги Милојковић др Александру, доценту Грађевинско-архитектонског факултета у Нишу, као члановима ове комисије зато што својим учешћем њихово право изјашњавања је „искључено“, а Манојловић мр Тању, редовног професора Универзитета уметности у Београду, Факултета примењених уметности у Београду, желео бих да подсетим да се веома добро, и дуго познајемо, како на професионалном плану тако и на ономе што би требало да се сматра етичко-моралном пољу.

Непристојно је коментарисати све што сам прочитао, али као прва констатација да сам на конкурс поднео „не одговарајући образац 2“, па онда стоји адреса сајта Факултета, просто се намеће питање само, па како је то уопште и могуће да на званичном сајту једног елитног Факултета стоје застарели обрасци. Овај приговор био би сувише велики, ако бих се освртао на сваку од написаних реченица, а дозволићете да се већина њих граничи с пристожношћу, када је у питању академски ниво. Веома прецизно изношење, назовимо, чињеница које се односе на одређене прилоге, као рецимо коментарисање приложеног слајда с паноима студентских радова, на којима се види о чему се ради, дозволићете да се граничи с крајњим видом малициозности и покушајем обезвређивања онога што сам са једанаест генерација на Факултету примењених уметности радио, а и са неколико генерација студената на Академији СПЦ за уметност и конзервацију.

Такође једна од неистина, а било их је превише у образлагању, писца овог реферата, ма ко год он био, је и опис слајда на коме сам приказао да су студенти у једном од бројева стручног часописа „ДРВО Техника“, могли да објаве делове својих семинарских радова. Истине за вољу, оваквим прилогом у нормалним околностима ово би требало да буде тумачено као позитивна ситуација која би се везивала успеху Факултета.

Коментарисање изложби и поставки истих које сам радио, а као доказе прилагао и каталоге, као и потврде, стварно не бих да уопште помињем зато што неко ко себи дозволи да о томе пише на

начин како стоји у тексту, или је много „рђав“ човек или је у питању елементарно непознавање таквих послова. Цитирање из приложених страница књига које сам писао, од којих је једна досегла и друго издање, а у припреми је и треће, је такође крајње непрофесионално приказано, како би вероватно с циљем оправдало количину обесмишљавања свега онога што сам реално покушао да представим у конкурсној документацији. (У књигама је описивана комплетна примењена уметност двора династичке породице Карађорђевић, са особеностима стилске епохе, као и детаљни описи стилских комада намештаја од периода ренесансе до 1941. године).

Између осталог, оно што ми је привукло пажњу је да се нигде у овом „писанију“ не налазе коментари „струке“ који се везују за РЕЦЕНЗИЈЕ – (л. recensens од recensere критички подробно прегледати) 1. .... 2. оцена, критички приказ (књиге, ... , уметничке приредбе и сл.) – краћа дефиниција из „ЛЕКСИКОНА страних речи и израза“, Милан Вујаклија. Један озбиљан потписник текста који се односи на писање извештаја о конкурс у високошколској институцији, ваљало би да бар има информацију о овоме и да се својим освртом и писаном речи огласи! Оно што је такође веома интересантно у целом извештају, писац овог текста покушава да својим „критичким“ ставом наметне како су идејна решења застакљених тераса, фризерских салона, викенд кућица, модерних станова итд, у непосредној вези са тематиком предмета за који се бира предавач, предмета који је искључиво историјског карактера, а по основној карактеристици везан за стил и епоху од најстаријих цивилизација до модерне, а да се својим некоректним објашњењима бави негацијама послова који се односе на конзервацију и рестаурацију. Успешан рад на овим областима је не замислив без познавања стилова и стилских епоха.

Док сам читао овај, назовимо, извештај о пријављеним кандидатима, просто ми се наметнула чињеница да све оно до чега ми је стало, и оно на шта сам и данас, као човек са својих 59 година живота, поносан се дешавало у оних двадесетак година мога рада на ФПУ, где сам од тих часних, стручних и за струку великих људи био и хваљен, а не баш и критикован, али искрено биран у звања доцента у више наврата, па ванредног професора у трајању од нешто више од пет година, па и на том Факултету те давне 2012. године био изабран и за редовног професора, и то тајним гласањем од 36 гласова, са 32 „ЗА“, а данас, на истом факултету, моје референце не задовољавају критеријуме за звање доцента. Ипак ова данашња времена изгледа функционишу другачије. Па драге моје „колеге“ ово се односи на све Вас, који сте своја звања стицали и тада, а и данас. Запитајте се о писмености оних који ће и о Вама једног дана нешто покушати да пишу.

И на крају, не могу а да се не осврнем и на неколико „лепих – написаних“ речи, које се односе на кандидата Димковић др Данијелу (којој сам иначе у току студирања баш ја био професор и то на предметима „Стилска унутрашња архитектура“, четири семестра). Тачно је била је „солидан“ студент и тачно је да се те 2001. године и запослила на ФПУ у Београду као асистент приправник на предмету „Стилска унутрашња архитектура“, али шта даље... Они који су се тада запошљавали, како то писац реферата и рече радили су на себи, а на коме је радила поменути кандидат и како. Онолики број изложби, без икаквих задњих намера, па није ни Пабло Пикасо у својој биографији побројао. За онога ко хоће да чита, није потребно тумачење, а сви „докази“ су достављени као вид одређених прилога. Међутим када је потреба да се негацијама некога, покаже величина сопствене немоћи, онда то изгледа као ова недостојна писанија, које би се сваки академски педагошки стручњак вероватно постидео. Ово подвлачим баш зато што у архиви ФПУ-а постоје реферати које су потписивали професори као што су: Зоран Петровић, Славко Ступар, Сениша Вуковић, Зоран Гаврић, Данило Стојановић итд. Те поштована комисијо било би добро да се бар мало потрудите да када и хоћете нешто да негирате нека то буде смислено и са аргументом. Ове професоре које сам поменуо, су стварно они до чијег ми је мишљења стало. Они су својим речима

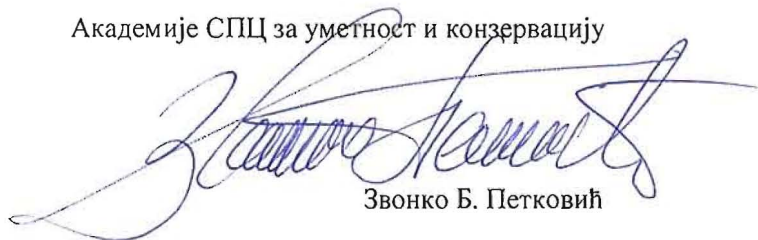
и потписима стајали иза свих гласова које сам по читању њихових извештаја добијао. Зато сам као човек искрено и захвалан, а и поносан што су такви писали о моме раду и коментарисали стручност, коју сам кроз делокруг свога посла и оправдавао. Писцу овог извештаја сам, такође „захвалан“, зато што та количина неаргументовано изнетих и извитоперених тумачења о ономе што приложих, а било је тражено конкурсном процедуром, говори о томе да се запита, да ли би требало више да се бави оваквим писањима? Дозволићете, да је мало симптоматично да све оно што је у претходним периодима и из пера поменутих професора, излазило као веома професионално, а у најмању руку и добро, када је рад којим сам се бавио био описиван, да сте Ви као „велики познаваоци“ стилова у архитектури и ентеријеру покушавали да обезвредите, а могуће је да сте се и преорјентисали и помешали стилове и епохе са „модерном“ архитектуром и пројектовањем. Ово је идеална скривалица за рђаве особе, које се скривају иза свог незнања, а пре свега иза једноумља.

И зато бих овај приговор завршио цитатом нашег нобеловца Иве Андрића, који је једном приликом рекао: „рђави – људи - могу толико збунити и унаказити схватање једне – скупине – да здрав разум и прав суд толико отанчају и ослабе, да се потпуно извитопере. Такви поремећени – људи – не могу више да разликују добро од зла, него и своју сопствену корист од очигледне штете“.

С поштовањем,

У Београду
17. 06. 2019. године

редовни професор
Академије СПЦ за уметност и конзервацију

Звонко Б. Петковић